

утвърдитоленъ, ако ли водата е пакъ тиха отговорътъ е отрицателенъ.

— Надѣж са че нема да кипне водата чрезъ твое лукавство.

— Ето! турямъ ведрицата близо до краката ти, щото не можъ да допрѣ до водата безъ да ма осѣтишь.

— Сега, да, нема страхъ отъ измама; Милостивъ ми бѣди, о Бакхе! Тебѣ предпочително отъ другитѣ богове съмъ служилъ отъ сърце и вяжги; ако ми помогнешъ при този демонъ на водата, ще ти принесѣ даръ сребърната чаша, която лани откраднѣхъ. И ты о Демона, слушай, и внимавай! Ща ли можъ да искупѣ свободата си до година? ты го познавашъ защото живѣешъ въ въздуха, дѣто птицѣтъ ти сж обадилѣ сичкѣтъ тайны на този домъ, и познавашъ че въ послѣднитѣ три години азъ съмъ обрнѣлъ въ мой имотъ сичко което можихъ чрезъ способната си честность, (сирѣчь чрезъ петьтъ прѣста на рѣката си), да скрѣжъ безнаказанно, и сега ми трѣбать само двѣ хиляды сестерци, за да допълнѣжъ количеството за искупа си. Демоне благій, кажи ми, да ли ще можъ да си ги докарамъ нѣкакъ? Говори! нека послушамъ да ли кипи водата; увы! ты е по мълчелива и отъ гробъ! но ако не е възможно до една година, ще ли ги спечелѣжъ за двѣ, за три години, е? чувамъ нѣщо, демонътъ пыпа вратата, демонътъ приближава да са поевѣ. Прочее да подирь двѣ години ли? доста е толкось време! все мълчишь! кажи, подирь двѣ и половина ли? подирь три? подирь четири? . . . пріятелю демоне, по врага да идешъ! и момиче да бѣше толкось не бы мълчалъ. Кажи, подирь петь ли? подирь шестъ? подирь седемъ? о, въ пѣкала да идешъ! азъ нема да та пытамъ вече.

И Сосій рытнѣ ведрицата отъ гнѣвъ и са залѣхъ колѣнитѣ му и послѣ като станѣ, полниташе и псуваше; той отвѣрза кърпата отъ очитѣ си и видѣ че са намѣрва въ като рогъ тъмно.

— Ей! дѣ си Недіе? свѣщѣта огаснѣла. Лѣжкине! и ты ли изчезнѣ? но ще та олувижъ, ще ти заплатѣжъ за лукавщинѣтъ ти!

Той пристѣпи къмъ вратата които съ ключъ бѣхъ затворены изъ отвѣнъ, и глупецътъ са намѣри той запрѣнѣ намѣсто безоката тесалийка. Какво можаше да стори горкійтъ? да повика? боеше са да го не чуе Арбакъ и са научи за лудната му. А между туй Недія вѣроятно до сега е излѣзла презъ вратата на градината и побѣгнѣла.

«Но дѣ ще ты оти? мысляше си Сосій, да ли въ къщата си